

**Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu
23 września 2020 r. w sprawie T-411/17, Landesbank Baden-Württemberg / Jednolita Rada ds.
Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji, wniesione w dniu 6 listopada 2020 r. przez Komisję
Europejską**

(Sprawa C-584/20 P)

(2020/C 423/47)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Triantafyllou, A. Nijenhuis, A. Steiblytė, V. Di Bucci, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Landesbank Baden-Württemberg, Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie wyroku Sądu;
- obciążenie drugiej strony kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem wnoszącej odwołanie zaskarżony wyrok, w którym Sąd stwierdził nieważność wydanej podczas sesji wykonawczej w dniu 11 kwietnia 2017 r. decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) z dnia 11 kwietnia 2017 r. w sprawie składek *ex ante* za rok 2017 na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRB/ES/SRF/2017/05) w zakresie, w jakim owa decyzja dotyczy Landesbank Baden-Württemberg (sporna decyzja), należy uchylić z następujących względów:

Po pierwsze, zakwalifikowanie załącznika do spornej decyzji jest błędne, w zakresie w jakim Sąd przyjmuje, że załącznik ten „nie jest nierozzerwalnie związany” z tą decyzją. Ma tu miejsce zniekształcenie okoliczności faktycznych. Ponadto w tym kontekście Sąd naruszył zasadę kontradyktoryjności i prawa do obrony Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji. Załącznik do spornej decyzji stanowi jej integralną część. Załącznik ten, wraz z tekstem decyzji, został przedstawiony na sesji wykonawczej SRB w formie elektronicznej i na tej sesji przyjęty. Na karcie obiegowej odręcznego podpisu decyzji rzeczony załącznik został wpisany pod tym samym numerem kodu. Sąd przeoczył tę okoliczność i nie dał Jednolitej Radzie ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji okazji do udowodnienia związku między tymi dwoma dokumentami, mimo że była to wada prawna, która powinna być podniesiona z urzędu przez Sąd.

Po drugie, Sąd błędnie i bezzasadnie uznał za dopuszczalny podniesiony w pierwszej instancji zarzut niezgodności z prawem rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63⁽¹⁾. Sąd nie uznał, że zarzucana niezgodność z prawem rozporządzenia delegowanego wynikała z rozporządzenia (UE) nr 806/2014⁽²⁾ i dyrektywy 2014/59⁽³⁾. Ponieważ zgodność z prawem dwóch ostatnich aktów prawnych nie była sporna, Sąd nie mógł badać naruszenia prawa po stronie rozporządzenia delegowanego, które ostatecznie jest oparte na jednym z dwóch aktów prawnych wyższej rangi. Sąd nie wyjaśnił też, w jakim zakresie stwierdzone błędy prawne rozporządzenia delegowanego wynikają z prawa wyższej rangi.

Po trzecie, Sąd dokonał błędnej wykładni art. 69 ust. 1 i art. 70 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014 w odniesieniu do poziomu docelowego i rocznej składki podstawowej. Sąd wyszedł z założenia, że możliwe jest przekroczenie lub niedochowanie poziomu docelowego i rocznej składki podstawowej. Przy tym Sąd nie dostrzegł jednak, że agencja taka jak Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji nie może mieć uprawnień do ustalania takich kwot. Stała kwota referencyjna oznacza konieczność proporcjonalnego podziału obciążenia na wszystkie podmioty zobowiązane do zapłaty składek.

Po czwarte, Sąd błędnie uznał rozporządzenie delegowane, a mianowicie jego art. 4-7, art. 9 i załącznik I do rozporządzenia, za „współzależne”, przy czym błędnie zakwalifikował dostosowanie składek do profilu ryzyka. Sąd oparł swoją tezę „współzależności” składek na dostosowaniu indywidualnych składek do profilu ryzyka instytucji zobowiązanych do zapłaty składek. To dostosowanie jest jednak wynikiem porównania poszczególnych instytucji z ich konkurentami, które nie może być mylone ze „współzależnością”.

Po piąte, Sąd błędnie rozszerzył spoczywający na Komisji Europejskiej obowiązek uzasadnienia na podstawie art. 296 TFUE. Sąd zarzucił nieprzejrzystość metody obliczania składek, krytykując łącznie kilka przepisów rozporządzenia delegowanego, mimo że uznał poufność danych konkurujących instytucji. Zdaniem wnoszącej odwołanie powinno jednak wystarczyć wyjaśnienie zastosowanej metody, jej celu i zakresu w danej decyzji, tak aby każdy podmiot zobowiązany do zapłaty składek mógł powiązać ją z istotnymi danymi, które go dotyczą. Dane jego licznych konkurentów są w tym zakresie nieistotne. Orzecznictwo zna liczne przykłady, w których poufność danych konkurentów zostaje zachowana bez odrzucenia odpowiednich uregulowań. Wreszcie Sąd zaniechał zastosowania swoich przepisów proceduralnych dotyczących dostępu do informacji poufnych.

- (¹) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).
- (³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

**Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 5 października 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia
w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Köln – Niemcy) – Interseroh
Dienstleistungs GmbH / Land Nordrhein-Westfalen**

(Sprawa C-353/19) (¹)

(2020/C 423/48)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 255 z 29.7.2019.